

Slovenske pesnikinje.

(DaJe in svršetek.)

Istega leta sta se oglasili — vsaka s svojo pesnico prigodnico — *Majarčičeva* in *Jos. Trnogorska*. Ljubljanska *Ivanka K.* je zapela v „Novicah“ l. 1865. dve pesni in v „Glasniku“ l. 1865. eno pesenco. L. 1876. in 1877. je prinesel „Vrtec“ pesnice Ane *Križmanove*; l. 1880. pa pesni *Antonije F.*

V „Sloven. Bčeli“ (1852) je objavila blagopokojna soproga dr. L. Tomana, plodovita pisateljica *Jos. Turnogradska* eno samo, a v tistih časih jako hvaljeno pesen „Zmiraj krasna je narava“. L. 1878. je izdala pisateljica *Pavlina Pajkova* svoje „Pesni“, *Lujiza Pesjakova*, poznana, svoje dni sila marljiva in mnogostranska pesnikinja, pa se je odlikovala že od l. 1864. nadalje s svojimi lirskimi in epskimi, zlasti pa s svojimi milobnimi otroškimi pesnicami, izdanimi v zbirki „Vijolice“. Za temi nismo imeli mej Slovenkami dolgo časa nobenega pesniškega naraščaja. Še le l. 1885. sta se pojavili v „Lj. Zvonu“ prvič dve pesnikinji „*Tinea*“ („Lepi trenutki“) in „*Plavica*“ („Spomin in želje“. „Tebi!“). „*Tinea*“ je pridno pela še v letih 1886 in 1887, poslej pa je — žal — umolknila. — L. 1891. in 1892. se je oglasila v „Lj. Zvonu“ „*Cvetana*“ („Sèn. Srčni glasi. Zapuščena.“), v „Dom in Svetu“ pa pesnikinji „*Gorislava*“ in „*I. M. Bonaventura*“. Istega leta je zapela tudi jako nadarjena in duhovita „*Alenka*“ („Pri slovesu. Razvila se je roža. Razpali pomnik.“), ki je dopisovala l. 1893. v „Vesno“ s prvim pseudonimom „*Dánica*“. L. 1893. in 1894. je sodelovala v „Lj. Zvonu“ „*Breda*“, hkratu ž njo v „Vesni“ melanholična „*Vida*“ (Zora), ki je danes i sotrudnica „Slovenke“. Tudi dunajski „Slovan. Svet“ je štel l. 1895. in 1896. marljivo sanjačico „*Vida*“ mej svoje borilce, v katerih družbi je bila še znana „—ova“ iz zelene Štirsk.

To so bile do današnjega dne najpridnejše delavke na vrtu slovenskih modric. Vsak začetek je težek. Nù, če smo imeli že doslej toli lepo število narodnih dam mej literati, potem moremo gledati mirno v bodočnost z nadejo, da bode v prihodnje še bolje. — Nestor mej slovenskimi pesniki, profesor Jos. Stritar je pisal v „Lj. Zvonu“ minolega leta: „To pa smem reči brez korenitega preiskovanja: „Ljubljanski Zvon“ je postal sčasoma list, ki je na čast narodu. Tu so se zbrale zdrave, čile, večinoma mlade moči, da jih je človek lahko vesel. Tudi — in to je posebno vesela prikazen — ženske moči! Tako je prav; brez ženstva ni pravega življenja, tudi v slovstvu ne.“ In modro je govoril sivolasi pesnik. Brez mladih, pogumnih in marljivih pisateljev ni nikjer napredka; ž njimi pa se uvedo v slovstvo nove ideje in nove oblike. Sicer nastane stagnacija in večno prežvekovanje starih snovij. Takisto je leposlovje brez ženstva nepopolno, saj več različnih glav i več razmišlja ter temeljiteje razsoja. Marsikaj občuti ženska finejše in vidi ostrejše; ako nam — moškim — to ženska pove, ima hasek vedno le domovina.

Naj nam torej podeli, vzbudi in vzgoji „Slovenka“

še mnogo resnih slovenskih pisateljic in pesnikinj, ki imajo rahločutno srce za vse vzvišene vzore domovinske, za vse trpljenje bednega človeštva, za vso krasoto stvarstva, — ki pa ne poznajo neslane sentimentalnosti in vsiljive jokavosti, zavite v morje puhlih fraz in votlo zvonečih rim!

Dunajsko pismo.

Spisal Bil-El.

Vsačo razumno zemsko bitje kakor subjekt lepote, ljubezni, kakor nositelj duševnih in telesnih krepostij, sploh uzorne značajnosti v vsem realnem dejanji in nehanji — bistvenega zmotra človeka, katerega plemenito srce gori in blagi um živi le za vse dobro, lepo in sveto — ljubi in neguje v polni meri pred vsem to, kar smatra za najlepše, najsvetejše. Seveda so v tem oziru vkusi glede na predmete lepote, način ljubezni različni.

Vsak človek, vsak narod je otrok svojega časa. Čas je, ko še komaj pozna svoje roditelje; on še ne pozna svoje najbližje okolice, on še ne pozna niti samega sebe. On živi kakor mora živeti. Čas beži. Človeški razum si osvojuje vedno večí delokrog, pridobiva vedno večje duševno obzorje, snuje si dan za dnem večje število pojmov za posamezne predmete. On se jame razvijati, klije in vzraste v krepko steblo, katero je vajeno in zmožno se upirati najsilnejšim viharjem! Še-le sedaj postane on človek, ki se zaveda svojega stališča, svojega poklica za svet, za življenje. To se slika vsakega človeka, vsakega naroda, vsakega jezika!

Dolgo, predolgo je spal slovenski narod in ž njim slovenski jezik nevzdramno spanje; ni ga prebudilo o deželi zaspanosti vrvenje in drvenje drugih, silnejših narodov, katerim so se preje odprle oči. Za vsak narod pa napoči enkrat vstajanja dan, doba prosvitljenosti, kar pa zavisi od krajevnih okolščin in časovnih razmer iz socialnega stališča. Slovenec — ki nima sreče — je bil že od nekdanj tujčev rob. A časi se spreminjajo, spreminja se človek, spreminjajo se narodi.

In tako so se tekom časa spremenile tudi žalostne razmere Slovencev — „vremena Kranjcem so se le zjasnila“.

Iz malega — o slogi — raste veliko! Naš slovenski narod, naš slovenski jezik se je iz slabotnega, bolehavega otroka razvil v močnega, resnega moža, ki hrani v sebi trdno prepričanje, da si je popolnoma svest svoje naloge, svoje moči, da je vajen in zmožen kljubovati najljutejšim sovragom! Postavil si je tekom časa svoje skupno ognjišče, kjer se neti in ohranjuje sveti ogenj prave navdušenosti, kjer so pognale prve kali sedaj že toli dozorelega sadu! In tako je dandanes v dobi prosvitljenega devetnajstega stoletja slovenski narod, slovenski jezik faktor, na katerega se morajo ozirati, s katerim morajo računati tuji narodi.

Pravo, srčno zadovoljnost dosežemo edino le, ako svoj talent, sploh vse svoje moči posvetimo občni koristi

svojega naroda. Da s ponosom in radostnim srcem kaže naša majka — mila slovenska domovina kakor vzgled zaslužne delavnosti na može, ki so si stekli neminljivih zaslug tako na bojnem polji, kjer smrt brusi svoje meče katerih glave je ovenčalo človeštvo z vedno zelenim lavorom v priznanje njih zaslug, na može, ki so obogateli oziroma ustvarili našo književnost z večnimi zakladi.

(Pride še.)

Književnost in umetnost.

— *Tavčarjeve povesti. I. zvezek.* (Dalje.) Glavna vrлина Tavčarjevih povestij je po naši sodbi ta, da ima pisatelj oni pesniški dar, ki je last le nekaterih, najboljih pripovedovalcev, ono sposobnost, ki ubira strune našega srca, da zazvené v tugi, radosti in milobi. Povestim, o katerih smo doslej govorili, pozná se bolje ali manje vsem „mladostna fantazija“ pisateljeva: tehnika je ponekod šibka, kmetski značaji deloma nekako debelo narisani, najdaljši povesti nedostaje enote, — toda povsod se že lahko zasledujejo znaki gori omenjene vrline, osobito tam, kjer opisuje prizore v prirodimem okviru, kjer mu je rahlo narisana slika iz narave, ozadje, na katerem jasno odseva duševno stanje osebe. Taki prizori so čudovito ubrani, polni harmonije in obilo presezajo nedostatke v drugem oziru. Ravno ta posebnost pa je ugodna spisom, kakor je „Med gorami“. Posamezne slike, pisane v raznih razvojnih dobah pisatelja, niso enake vrednosti; a dasi imajo nekatere predebele poteze, dasi je kmetska govorica mestoma preširoko razvita, vendar se nahajajo uprav tukaj biseri cele knjige, slike uzorne lepote.

I. *Holekova Nežika* — je mična snov in pripovedovanje je tesno posnemanje kmetske govorice.

II. *Moj sin!* — Pretirana hudobija; taka sinovska brezsrčnost je, hvala Bogú, težko verjetna.

III. *Miha Kovarjev* — zrela, krasno, verno izpeljana slika.

IV. *Kobiljekar* — fotografiji kmetskega bahača in kmetskega navihanca.

V. *Kalán* — s prekrasnim, zlatá vrednim humerom osoljena, krepko risana podoba. Kdor se hoče prav od srca smejati, naj bere, kako je Kalán jedel in si iskal cenene pijače.

VI. *Grogov Matijče* — divna, otroška idila s preromantično-tragičnim koncem.

VII. *Tržáčan* — neverjetna slika kmetske surovosti. Take zverinske brezsrčnosti ni med našim ljudstvom menda nikjer.

VIII. *Kako se mi ženimo.* Po mestih se žrtvuje ljubezen tisočakom, na kmetih pa stotakom in — voličem.

IX. *Kočarjev gospod.* — X. *Posavčeva češnja.* —

XI. *Šarečeva sliva* — pa so najlepše slike cele knjige. Tu so zbrane najsjajnejše prednosti Tavčarjeve pisave. Prekrasno pripovedovanje, čudovita harmonija, vse vr-

line, katere smo prej hvalili, so zbrane tukaj v treh malih, a uzorno lepih slikah, na katere je naše slovstvo lahko ponosno.

XII. *Gričarjev Blaže.* — Deloma ganljiva, deloma šegava, deloma drastična tragikomedija. Originalno opisan je konec. Ivan Topolj.

Redki slučajji, a vendar se, žal, sliši o njih (Op. ured.)

— *Ženska biblioteka.* V Pragi je letos pričela izhajati „Ženska biblioteka“, uređovana po g. Terezi Novakovi. Dobile smo prvi in drugi zvezek. Oba prinašata „Proti proudu“ roman od Jelene Marotuy-Šoltesove (slovaška pieateljica) za žensko biblioteko prevedla Vilma Sokolova.

— *Ženski svet* je priloga „Ženski biblioteki“ in izhajata prvi kakor druga 5. in 20. vsacega meseca razven avgusta. Za „Žensko biblioteko“ ter prilogo „Ženski svet“ plača se za vse leto 5 gld. 50 kr., za pol leta 2 gld. 80 kr., za četrt leta 1 gld. 50 kr.

Ženski svet prinaša poleg drugih zanimivih spisov tudi spise o vseh Slovankah, kar piše g.a Vilma Sokolova. Začela je se Slovaškimi ženami češkimi najbližjimi sestrami. Slovenkam, ki umé češki priporočamo toplo toliko „Žensko biblioteko“ kolikor „Ženski svet“ drug brez družega se itak tudi ne more naročiti.

Češka žena je res jako, jako napredovala, zato pa bodi nam Slovenkam v mikaven vzgled!

— *Muzej z biblioteko na Cetinju.* V „Nadi“ čitamo: Z ukazom Njegovega Visočanstva, kneza Nikole osnovan je v prestolnici Črne Gore narodni muzej z biblioteko. Minister „prosvjete“ bode skrbel za zavod, a iz državnih sredstev dajala se bode vsako leto potrebna svota za nakupovanje knjig, stariu in vsega, kar se bode potrebovalo. V biblioteki se zberó vse knjige srbske stare in nove, nadalje vsa izdanja iz slovanskih literatur a tudi knjige v drugih jezikih, ako se v njih piše o Črni Gori. Muzej pa bode zbiral starine iz Črne Gore, osobito iz stare rimske Duklje (Doclea) kjer se že izkopava z uspehom.

— „*Smiljana*“. Opera u dva čina. Spjevao Milan Kreković, glazbotvorio Fr. S. Vilhar. Dolgo smo željno pričakovali prvega dela te vrste našega znanega umetnika, katero se je pelo prvokrat na zagrebškem odru dne 31. I., a drugokrat 3. II. t. l. Priznati moram, da se je, ko sem šel prvokrat v gledališče, v mojem srcu mešalo veselje se strahom, kateri mi je potiskaval vroča čuvstva, češ, težko je dandanes napraviti nekaj velikanskega, kar bi bilo hkrati novo in umetniški dovršeno. No strah me je malo po malo mineval, ko so se oglasili mili glasovi domače slovanske glasbe in ko so mi v duši ozvanjali lepi napevi, tako znani in priprosti, pa vendar nisem mogel pogoditi, kje sem jih slišal. Z glazbo hitela je tudi moja duša dalje, dalje, nazaj v minole mlade dni, nazaj v rodno vas, a ko je bil prvi čin dovršen in je v gledališču nastalo burno ploskanje in klicanje in ko se je naposled pokazal na odru tudi oni, v čegar srcu se je ta glazba porodila z nestalnim korakom in se znojem na čelu ter prejel za nagrado priznanje poslušalcev in dva prekrasna venca, takrat me je prevzelo čuvstvo, katero se ne da opisati, in oči so mi rosile. Spomnil sem

molek: „oče naš, kateri si v nebesih... oče... oče naš...“ Umolknila je. A kmalu zopet: „oče naš...“

Pogledala sem ji ostreje v meglene oči. V istem hipu vzdignila je glavo in me motrila z mrzlim pogledom, a ustni sta se ji premikali k molitvi. In motrili sva se.. Plášno se je jela odmikati. Čudezna sila gnala me je za njo, in sledila sem ji iz kota v kot, kakor v snu...

A sedaj! Na obličji zablestel ji je rdeči svit večne luči;... oči so se ji oživilile in vzdikšal se je nje staz...

Pred mano stala je visoka, jasna postava. Vzdigovala se je više in više, razprostrla je nad mano svitli, roki, kakor angelj zmage in ustni sta ji trepetali: „oče naš...!“

Povesila sem glavo in se zgrudila na kamenita tla...

V mehkih, lahno se tresočih glasovih pele so cerkvene orglje skrivnostne pesni, ki so naraščale bolj in bolj, kakor upi vtolažene duše,...

„Vera“, o sladka, sveta vera!“ sem zašepetala in pa:

„Oče, oče naš, kateri si v nebesih!“

Viola.

V noči.

Čarobna noč, jasna in tiha
Objela je dol in gore,
Ščip svitli je plaval po nebu,
Blestele so zlate zvezde.

V tej noči čarobni in tibi
Pod tvojim sem okencem stal,
Iz ktereга meni najlepši,
Nebeški je žarek sijal.

Bledel je ščip svitli na nebu
Bledelo je zvezdic zlato,
A jaz sem v dno duše zaklenil
Oci tvojih krasnih nebó.

Kristina.

V nedeljo popoldne.

Spisala Marija Ana.

Zlato solnce ljubko sije skozi odprta okna v mojo sobo, a jaz slonim polusedeča in poluležeča na divanu premišlujem svoje in tuje gorjé. Kar prihrumé po stopnjicah Duška, Milka in Tončka. Kaj ne gremo še v B. k ustanovitvi ženske podružnice? „Res je že čas“ — skočim kvišku eden dva, tri odpravim se in gremo. Pridemo do glavnega šetališča „Via Miramare“. Mimo nas zdrčita iskra konjiča vprežena v krasen landau. V njem sedi rejena postarana gospá z dvema hčerkama. Mon

Dieu (moj Bog) prinese nam veter na uho! Gotovo kake francoske tujke — pravim svojim spremljevalkam. „Ah beži, beži“ pravi Milka. „Gospa mama prinesla je pred tridesetimi leti na hrbtu oglja, razumeš, oglja tam od Hrušice nekje. Gospodu je vgajala lepa čička in postala je pristna dama, katera živi le za francosko modo in francoske romane.

Mimo odhitita mlad gospod in gospa. Oba lepa fina od glave do pet. „Ich kann nicht mehr weiter“ (ne morem dalje) pravi ona vpehana. Nemci, menim jaz. „Kako ste vendar naivni“, reče Duška. Kaj res ne poznate učiteljice O—ve, ki je bila na slovenski ljudski šoli u N. in še govorilo se je nekaj o njeni narodnosti?

Za nami prijezdita dva jezdeca na čilih angleških konjih. Bilo ju je veselje gledati, kako samozavestno sta sedela ter le konjema zdaj pa zdaj prigovarjala trabb, gallop. Tudi dva Slovenca rojena na Štajerskem, pravi Tončka, zdaj vodji prvih tukajšnjih bank.

Dojde nas priprost delavec z ženo in čvetero otrok, ki veselo klepečejo in kriče. Senti marima (čuj mati), gvarda papa (glej oče). „Taži, taži“, pravi oče, kar je pokazalo, da je pravi Slovenec, ki trdo služi svoj vsakdanji kruh, a še trše lomi laščino.

Prejde nas čedna gospa z dvema otrokoma, ki srečna poskakujeta pred njo. „Nicht so springen“ (ne skakati). Ta je prišla pred desetimi leti z Notranjskega služiti slučajno v nemško obitelj; navzela se je tako nemškega duha.

Slo in vozilo se jih je mimo še sto in sto, med njimi višji dostojanstveniki in nižji uradniki, bogati trgovci in mali obrtniki, elegantne gospe in priproste žene, a spregovoril ni ni eden slovenske besede, četudi se je videlo marsikomu, da, mnogim in premnogim, po govoru in po licu, da jih je rodila slovenska mati. Da rodila samo, odgojiti jih ni mogla, ni znala, ni hotela, kali?

Va vse strani odprta so žrela, v koje se pogražajo naši sinovi, naše hčere. Tu je izborna služba; tam bogata partija, tu zopet upanje v boljšo bodočnost, tam boj za vsakdanji kruh; tu sili uboštvó, tam brani bogastvo; tu nesreča, tam obilnost sreče. Vsaka sapa, vsak dih, odnaša narodno zavest. Ubogi naš narod, ubogi naš jezik!

Si li res tako okoren, tako trd, da se te boje povsod doma in v tujini, v javnem in zasebnem življenji?

A ker nikdo ne šteje te,

Ker ves te svet teptá z nogami

Jaz ljubim tem srčneje te,

A ljubim te — s solzami!

Dunajsko pismo.

Spisal Bil-EI.

(Dalje.)

Kljubovati moramo nevarnim sovražnikom slovenske narodnosti, da priborimo slovenskemu jeziku popolno pri-

znanje vedno in povsod, koder biva slovenski rod, treba je pred vsem, da imamo gorko srce, bistro nko in delavno roko za vsako narodno podjetje, vsak po svojih močeh. Kajti dolžan ni samo, kar veleva mu stan, kar more, to — vsak — je storiti dolžan. Torej ne delujmo vsak na svojo voko — vsak po svoji glavi — naj že ta slabost izvira iz osebne mrznje ali pa sebičnosti, ampak „z združenimi močmi“, vsi za enega, eden za vse; vsi stojmo pravočasno neustrašeno na braniku za težnje naše slovenske domovine!

Zlasti je v tem oziru merodajen faktor naše narodno, navdušeno ženstvo! Kajti „pri narodih in človeških plemenih“ — piše slovenska pisateljica Pavlina Pajkova — „kjer je ženska izključena od društvenega gibanja ter jo pusté rasti v nevednosti o družbinskih in domovinskih stvareh, ni napredka; pravi naroden napredek je tam nemogoč. Taki narodi so obsojeni k poginu ali sužnosti!

Lepa, sveta je naloga matere. Njeno blagočuteče srce zasaja v mlada otročja srca prve kali bodočega njih razvitka.

Naše ženstvo potrebuje večjega delokroga, večje duševne hrane, potrebuje idej, da se uči brati v knjigi življenja, kar je lepega, vzvišenega, koristnega ne le v zasebnem življenji, ampak tudi v narodnem oziru. Radi tega glejmo radosti polnim očesom na naše ženstvo, ki je opravičeno, da se poteguje za svoja prava. Navdušujmo je ter podpirajmo njega težnje, da vsestranski vspešno deluje v socialnem življenji za zmago in procvit slovenskega jezika, najdražjo svetinjo svojega naroda!

Velevažen korak v prosveti pa je storilo narodno ženstvo, čegar plemenito srce gori in blagi um živi edino le za svojega naroda najdražje svetinje, s tem, da je stopilo v delokrog slovenskega časnikarstva ter si zgradilo lastno literarno ognjišče „Slovenko“. Kajti s tem faktom, ki se mora v slovenskega naroda književni zgodovini osvetliti z neizbrisljivimi zlatimi črkami, je nastopilo slovensko ženstvo kakor faktor, ki se zaveda svojega poziva v življenji, ter da je vedno in povsod pripravljeno kakor neustrašen branitelj slovenskega naroda iti v boj za njega najdražje svetinje! Slava takemu ženstvu!

Tebi pa, slovenska domovina — ki nisi več „vdova tožna zapuščena“, — se sedaj, ko slavi narodno ženstvo veliko slavlje č a s o p i s a, lahko smeje srce, solza veselja ti igra v očesu, ko gledaš svoje zveste hčere, ki se zbirajo tako mnogobrojno pod belo-modro-rudečim praporom, ki prisegajo na svojo čast, na svojo narodno zavest, da so in da hočejo ostati na veke verne Slovenke, ki se nočejo udati nikakim slepljivim izkušnjavam.

Književnost in umetnost.

Ljubezem in rodoljubje. Povest, spisal Fran Govekar.

Ni ga bilo do sedaj na Slovenskem pisatelja, ki bi bil zaslul takó naglo in bi bil vzbudil toliko vrišča v takó kratkem času kakor *Govekar*. Vvedel je v nas, Slovence, ono *za nas* novo strujo, katera je bila na Ruskem, Francoskem, Nemškem in Italijanskem že davno

na dnevnem redu. Postavil si je kakor drugi veristi za namen bičati in odkrivati v leposlovni obliki nemravnost, nepoštenost, zatiranje delavcev in hinavsko domoljubje, ki išče le dobička. Vse te napake je slikal takó živo in resnično, da so se mnogi kar zgražali, osobito nad njegovim romanom „V krvi“ v lanskem „Zvonu“.

Sè svojo povestjo v „*Knezovi knjižnici*“ hotel je Govekar pokazati, da zna in ume slikati takó idealno — plemenite ljudi, da se nam po takih ljudeh kar — toži.

In vendar! če tudi vemo, da je težko dobiti takó popolnih in plemenitih ljudij, kakor sta Melanija pa Kres, ki navzlic svojim vrlinam vendar *nista* pretirana, odložimo knjigo z neko zadovoljnostjo ter se zamislimo v baš prečitano povest; čelo nam je jasno, oči svetle, na ustnicah veselo-otožen nasmeh; vesel, ker smo radostni, da imamo zopet povest umetniške vrednosti, otožen pa radi nemile junakove osode.

S to povestjo hotel je Govekar postaviti literaren spomenik možu vzor-rodoljubu ter plemenitemu človeku in reči mora tudi Govekarjev najhujši nasprotnik, da je pisatelj dosegel svoj namen popolnoma. — Knez, blagi Knez ima lep večno trajen spomenik.

Sujet-a ali snovi nočem pripovedovati, najbolje je, da povest poiščejo in prečitajo vse naše naročnice in čitateljce; izpregovorim naj le o značajih, osobito ženskih. Do sedaj nam je Govekar risal v svojih povestih skoro same slabe ženske značaje, tako, da so rekli nekateri, ki ga ne poznajo, da je to pač vsled tega, ker ne občuje in ne pozna boljših ženskih. Kaj porekó sedaj, ko se v njegovi povesti seznanijo z *Melanijo*? Vse je pri njej človeško, ni na enem mestu ni ti tréba misliti ali vzklikniti: Oh, to je neverjetno! In vendar kakova je ta ženska! Poleg telesne lepote in prelesti združuje v sebi človekoljubje z rodoljubjem, mladeniško živahnost z modrostjo, bogastvo in visoko omiko z neprisiljeno priprostostjo.

Doktorica *Pavlinova Micika* je tudi simpatično risana ženska. Omoživši se popolna kmetica sè zdravnikom, olikala in omikala se je v kratkem, da se v njenem vedenji pozneje nikjer več ne vidi kmetice. Ugaja nam osobito za to, ker se ni zaljubila v same obleke in klobuke, kakor je obično pri takih ženskih, ki so se pogospodile. Micika bila je „odločna ženska in vrla rodoljubka“.

Komičnost smešne *kontrolorke* provzroči gotovo vsakemu, da se mora smejati, ko čita kako govori in — piha.

Postarni devici *Malka id Nežika* sta narisani jako fino in uprav mojstersko.

Kratkokrili deklici *Karla* in *Tončka* sta prav tako ljubki kakor resnični živi punici.

Teta *Ana* in *Minka Kresova* sta mirni in tihi sami seboj in vsem svetom zadovoljni ženski.

Pri stari *Kresovki* — Marici — moglo bi se reči, da je neumljivo, zakaj se je zapirala v svoje sobe in pozabila na vse po bolezni, ko je vendar ozdravela.

Sploh je ona nekakova zagonetka v povesti, morebiti so jo sodniki Matičinih spisov malo prekrojili.

O glavni junakovi osebi pa naj povem mesto svoje